

[Udenrigsministeren.]

gerne i Belgien, Det forenede Kongerige Storbritannien og Nord-Irland, Frankrig, Luxembourg og Nederlandene indbudt til at lade sig repræsentere på en konference angående oprettelsen af et europæisk råd. Tilsvarende indbydelse tilgik Irland, Italien, Norge og Sverige, der ligesom Danmark alle tog imod indbydelsen.

På konferencen, der begyndte i London den 28. marts 1949, var Danmark repræsenteret af ambassadøren i London, lensgreve Reventlow. I konferencen deltog endvidere på udenrigsministeriets anmodning professor ved Århus universitet, dr. juris Max Sørensen som juridisk sagkyndig.

Konferencen udarbejdede to udkast, det ene til en traktat mellem de på konferencen repræsenterede lande indeholdende en statut for et europæisk råd, og det andet til en overenskomst om en forberedende kommission for Det europæiske Råd. Konferencen vedtog at forelægge disse to udkast for en ny konference mellem de pågældende landes udenrigsministre.

Denne konference fandt sted i London i dagene 3.—5. maj 1949 under mr. Bevins fremragende ledelse.

Såvel før som under konferencen fandt der drøftelser sted mellem den norske, den svenske og den danske udenrigsminister. I alt væsentligt var der enighed om, hvilke retningslinier der skulle følges. Mine to nordiske kolleger og jeg havde fordelt opgaverne imellem os således, at det var underforstået, at hver af os også talte på de andres vegne.

På grundlag af den forberedende ambassadørkonferencens arbejde vedtog udenrigsministrene den 5. maj 1949 både en statut for Det europæiske Råd og en overenskomst om en forberedende kommission for Det europæiske Råd, hvilke aktstykker nævnte dag på regeringens vegne — for så vidt angår statuten under forbehold af ratifikation — blev undertegnet af grev Reventlow og mig.

Det er denne statut, som jeg herved har den ære at forelægge det høje ting.

I forslaget til rigsdagsbeslutning er der gjort rede for statutens indhold, og jeg skal derfor her indskrænke mig til at fremhæve nogle af de vigtigste bestemmelser.

I statuttens indledning udtales bl. a., at det er af afgørende betydning for bevarelsen af menneskeheden og civilisationen, at freden befæstes på grundlag af retfærdighed og internationalt samarbejde. Deltagerstaterne bekræfter deres tro på de åndelige og etiske værdier, som er deres

folks fælles arv og kilden til personlig frihed, politisk uafhængighed og til et styre, hvilende på lov og ret, principper, der danner grundvolden for ethvert sandt demokrati. Det udtales endvidere, at der er behov for en nærmere forening af alle ligesindede lande i Europa, hvorfor de kontraherende stater er af den opfattelse, at det er nødvendigt straks at skabe en organisation, som vil bringe europæiske stater i nærmere forbindelse med hinanden.

Det europæiske Råds formål er at tilvejebringe en nærmere forening mellem dets medlemmer for at sikre og virkeliggøre deres fælles idealer og principper og at fremme deres økonomiske og sociale udvikling. Dette formål skal fremmes gennem rådets organer ved drøftelse af spørgsmål af fælles interesse, ved indbyrdes aftaler og fælles optræden i økonomiske, sociale, kulturelle, videnskabelige, legislative og administrative anliggender og opretholdelse og yderligere fremme af menneskerettigheder og fundamentale frihedsrettigheder. Hvad angår forholdet mellem Det europæiske Råd og andre internationale institutioner, fremhæves det udtrykkeligt i art. 1, at deltagelse i Det europæiske Råd ikke berører medlemslandenes samvirke indenfor De Forenede Nationer eller i andre internationale organisationer eller sammenlutninger. Det fastslås, at anliggender, som vedrører det nationale forsvar, ikke falder indenfor Det europæiske Råds virkefelt.

Enhver europæisk stat, som anses for at være i stand til og villig til at efterkomme de i statuten indeholdte forskrifter med hensyn til anerkendelse af menneskerettigheder og de fundamentale frihedsrettigheder, kan af ministerudvalget opfordres til at blive medlem af Det europæiske Råd. Statuten åbner desuden mulighed for, at et europæisk land, som anses for at være i stand til og villig til at efterkomme de nævnte forskrifter, under særlige omstændigheder af ministerudvalget kan opfordres til at blive associeret medlem af Det europæiske Råd. Et sådant medlem er kun berettiget til at blive repræsenteret i den rådgivende forsamling. Denne bestemmelse kan navnlig tænkes at få betydning for Tyskland.

Det europæiske Råd består af to organer: ministerudvalget og den rådgivende forsamling; til rådighed for begge organer står Det europæiske Råds sekretariat.

Ministerudvalget udgøres af de deltagende landes udenrigsministre, der hver har een stemme.

Såfremt vedkommende minister ikke er